

»Således kan da ingen af jer være min discipel, uden at han giver afkald på alt, hvad han har.« (Luk. 14,33)

Ære være Gud i det højeste

Ude på Betlehems marker lå nogle mennesker, som verden ikke anså for betydningfulde, men som Gud havde udvalgt til at være de første, der skulle høre evangeliet: »Eder er i dag en Frelser født i Davids by; han er Kristus, Herren!«

Det var ikke en stor skare, men det var den lille flok, Gud havde udvalgt. Den fik aldrig direkte indflydelse på verdensbegivenhederne, men dens indflydelse hører alligevel aldrig op og er mere væsentlig, end verden forstår.

Denne lille skare oplevede, at i samme øjeblik, frelsesbudskabet blev den forkyndt, var der med engelen en mangfoldig himmelsk hærskare, som lovpriste Gud og sagde: »Ære være Gud i det højeste!« Da lærte disse ubetydelige små mennesker, hvad de fleste aldrig lærer, at vel var der født *dem* en Frelser, men dog var det ikke dem, der var tilværelsens midtpunkt, men Gud i det højeste. Deres Frelser var også deres Herre, og æren tilkom Gud i det højeste!

Da de senere på natten vendte tilbage til deres hjord efter at have været inde i Betlehem og set barnet, *lovede og priste de Gud* og var dermed som nogle af de allerførste her på jorden med til at give Gud i det højeste æren for frelsesværket.

Hvordan med os?

Herren Jesus

Før vi betragter os selv, lad os da se på ham, der altid og under alle forhold gav Gud i det højeste ære.

Allerede fra barndommen af vidste han, at han altid burde være i sin himmelske Faders gerning. Den gjorde han; som oftest bestod den i at gøre, hvad hans jordiske forældre bød ham, og være dem lydige.

Da han trådte frem i sin offentlige gerning, var det drivende motiv i alt, hvad han sagde og gjorde, at ære Faderen. Altid havde han Faderen for øje, og altid viste han ham lydighed.

Helt ind i døden på et kors, berøvet al ære og iklædt al tænkelig skam og skændsel, ærede han Faderen og viste ham lydighed lige til det sidste. Således lykkedes Guds vilje ved hans hånd, og således fik Gud i det højeste ære ved Sønnen.

Du og jeg

Os har han løskøbt af vore synder for den højst tænkelige pris – ja, prisen er i virkeligheden utænkelig høj, thi hvem vil lade sig gøre til synd for sine fjender og lade

Guds vredes bølger gå hen over sig til frelse for dem? Skulle det ikke fremkalde lovprisning af Gud for hans uudsigelige gave?

Skulle så stor en frelse ikke også drive os til, at alt, hvad vi gør, hvad enten vi f.eks. spiser eller ikke spiser, det gør vi til Faderens ære, og skulle det ikke drive os ud af trangten til at få ære af mennesker og i stedet for drive os til altid at ville ære Gud i det højeste?

Hvorfor går vi til Guds-tjeneste hver søndag? Er det udelukkende for vor egen skyld, eller samles vi for at lovprise, tilbede Gud og give ham æren? Hvis det mest er for egen skyld, da bliver vi sikkert hjemme, når vi ikke har lyst dertil eller er optaget af noget andet, men er det for at give Gud i det højeste æren, da skal der meget til for at hindre os i at komme. Og er dette det drivende motiv, da kommer vi på en anden måde, end når det mest er for vor egen skyld, thi den, der vil ære Gud, han er både i sit indre og i sit ydre præget deraf. Han er sig bevidst, at han er til *Guds-tjeneste* – ja, til *Guds-tjeneste* – og hvem kommer til noget så stort og helligt som *Guds-tjeneste* uden at være præget heraf?

Således begynder vi hver eneste uge med at give Gud i det højeste og allerhøjeste æren, og kun således er ugen begyndt, som Gud ønsker det, thi han ønsker i tid og evighed at være den *første*.

Hver hverdag går vi til vort arbejde – hvorfor? For at give Gud i det højeste æren gennem vor gerning, vor holdning, vor tale, vort ja og vort nej. Alt i Guds helligdom (og det er vi jo, når Guds Ånd bor i vore hjerter) råber: »Ære!« Vi nøjes altså ikke med skjult for menneskene omkring os at ære Gud, men vi ærer ham for øjnene og ørerne af dem. Han er jo den første – langt forud for dem omkring os – han er Gud i det højeste – vi kan da ikke tage mere hensyn til mennesker i det lave (undertiden laveste) end til ham!

Konsekvenserne

Gud ærer dem, der ærer ham (1. Sam. 2,30), men menneskene ærer dem ikke, tværtimod!

Ham, der ene af alle kun bragte Gud i det højeste ære, hadede og hader menneskene med et vildt had, og enhver, der følger i hans spor, vil komme til at mærke menneskenes fjendskab imod Gud, deres had og harme.

Det er dette, der får os til at vige til-

bage fra at give Gud i det højeste æren. Vi frygter menneskene mere end Gud; vi vil også hellere have ære af menneskene end af Gud. Vi vil bevare vort liv; vi vil ikke miste det for Guds og evangeliets skyld.

Således går årene, og således værner vi os til at være lunkne. Det er høje tid, at vi vender om; spørgsmålet rejser sig med intens aktualitet: Hvordan slipper jeg ud af menneskefrygtens snare?

Hvordan?

Apostelen Paulus er en af dem, der kan hjælpe os. Det er, som om han kender mennesket til bunds; han ved, hvor lidet vore egne krampagtige forsøg på at gøre os fri hjælper os. Jo mere vi beskæftiger os med os selv, des mere indvikler vi os i os selv og bliver aldrig frie på en ægte evangelisk måde. Men den, som Sønnen gør fri, han er virkelig fri!

Derfor maler Paulus os Kristus for øje som korsfæstet; hans håb er, at vi må blive *grebet* af Kristus, af hans kærlighed – *grebet* helt ind i vort væsens dyb. Thi den, som er grebet af Kristus, er blevet fri.

Næppe har Paulus sagt, at det er troværdig tale og fuld modtagelse værd, at Kristus Jesus kom til verden for at frelse syndere, blandt hvilke han er den største, før han bryder ud i tilbedelse: »Men evighedernes konge, den uforkrænkelige, usynlige, eneste Gud være ære og pris i evighedernes evigheder! Amen!« (1. Tim. 1,15-17). Han kan altså ikke tænke på Guds vidunderlige nåde uden at tilbede og give Gud i det højeste æren. Således er det! Når Guds bundløse kærlighed imod os fylder vor bevidsthed, da må vi ære og prise Gud. Den kærlighed driver al frygt ud af vore hjerter. Menneskene omkring os mister deres magt over os, når Guds uforskyldte barmhjertighed og godhed imod os optager os. Da siger vi med David: »Hvad kan et menneske gøre mig?« og da ærer vi Gud, uden at det bliver en lovmæssig, tvangsmæssig præstation i ufrihed.

Evangeliet er her som på alle andre områder svaret på vort spørgsmål: hvorledes kommer jeg til at give Gud i det højeste æren med hele mit liv? Evangeliet er nemlig *Guds kraft* – og den behøver vi for at være fri for frygt og altid under alle forhold give Gud i det højeste æren!

Så giver vi ikke os selv æren for, at vi giver Gud i det højeste æren!

Nogle ord om at fuldføre

Brorson synger: »Begyndt er ikke endt, det må du vide! Du har din Jesus kendt; bliv ved at stride!« Han vidste af egen erfaring, at troen på Kristus på een gang er hvile og strid. Overbetoner vi hvilen, risikerer vi at falde i søvn; overbetoner vi striden, risikerer vi at komme til at kæmpe i egen kraft.

Medens store skarer fulgtes med Jesus, vendte han sig om og sagde til dem: »Hvis nogen kommer til mig og ikke hader sin fader og moder og hustru og børn og brødre og søstre, ja endog sit eget liv, kan han ikke være min discipel. Den, som ikke bærer sit kors og går i mit spor, kan ikke være min discipel« (Luk. 14,25-27).

Det første, vi lærer af Herren her, er, at han er *frastødende*. Allerede gamle *Siméon*, der dog kun så Jesus som spædbarn, sagde om ham: »Se, det barn er sat til fald og oprejsning for mange i Israel og til et tegn, *der skal modsiges* – ja, endogså din egen sjæl skal et sværd gennemtrænge! – så at mange hjerters tanker skal blive åbenbaret (Luk. 2,34-35). Alt, hvad der virker frastødende på os, siger vi imod, og hvad er mere frastødende, end at man må hade sine nærmeste, hvis man vil være hans discipel? Ih, hvor vi protesterer – om ikke med ord, thi dertil er vi for fromme, så i praksis!

Herren praktiserede imidlertid, hvad han sagde; det fik *Maria* at føle! Da han i lydighed imod sin Fader satte hensynet til sine jordiske forældre til side i templet i Jerusalem som tolvårig, begyndte sværdet at trænge ind i hendes sjæl, og det kulminerede, da han af kærlighed til Faderen stod op hin sidste aften, gik ind i Getsemane have og derfra videre den tunge

gang til Golgata.

Havde han derimod elsket *Maria*, sine brødre og søstre og sig selv højere end sin himmelske Fader, og havde han ikke taget sit kors op, da havde han aldrig kunnet råbe: »Det er fuldført!« Da havde han vel begyndt at bygge tårnet, men ikke fuldført det, og da havde han måttet sende udsendinge over til fjenden for at forhandle om fred på fjendens betingelser.

Når vi tænker herpå, da går det op for os, at han, der støder os fra sig, samtidig *drager os til sig* – det er det *andet*, vi mærker. Han, hvis ord lyder så strenge, at de umiddelbart støder os bort og vækker vor protest og modsigelse, drager os mægtigt fra sit kors, hvor vi ser ham gennemføre til fulde, hvad han taler om, og således fuldføre frelsen for os alle!

Jeg sagde, at det første er, at han er frastødende, det *andet*, at han er dragende; det er imidlertid dårligt udtrykt, thi han er begge dele på samme tid. Og har vi ham for øje på hans kors i blodig lydighed for os helt ind i døden, da oplever vi ham kun som den, der drager os med uimodståelig kærlighed til sig, den, der bærer al vor synd og fornedrelse, den, der drager os ud af mørkets og syndens magt.

Når det behersker os, da forvandles hans strenge ord, der virker forargende på vor gamle, kødelige natur, til *Ånd* og *liv* og appellerer med dragende kraft på os, thi nu har hans frelse en sådan magt over os, at vort gamle menneske, der vender sig imod at skulle hade far og mor og søskende og sig selv, er korsfæstet sammen med ham, medens vort nye menneske, fyldt af Guds Ånd, rækker ud imod den korsfæstede og opstandne Herre i længsel

efter at følge ham hele vejen!

Nu forstår vi uden indvendinger, at hverken fader eller moder eller brødre eller søstre eller marker eller huse eller mit eget liv må have førstepladsen, thi den tilkommer altid Herren. Han alene bestemmer, hvad jeg skal gøre; bestemmer han noget, min fader eller moder eller mine søskende eller jeg selv ikke synes om, da adlyder jeg ham, skulle end mine nærmeste sige til mig, at så elsker jeg dem ikke længere!

Hans strenge ord er en del af evangeliet; det er altså dybest set gode ord, ja glædens ord. Det oplever enhver, der gør, som han siger.

Herren ved, at ethvert menneske og enhver besiddelse, som vi ikke har givet afkald på, vil hindre os i at bygge tårnet, som vi begyndte på, færdigt og tvinge os til at slutte fred med vor stærke modstander på hans betingelser. Hvor glædeligt, at vi kan færdigbygge vort livs bygning – hvor glædeligt, vi kan besejre vor modstander, selvom han er langt stærkere end vi – følger vi vor elskede Herre, han, der sandelig gav afkald på alt for vor skyld og udtømte sin sjæl i døden, da både fulden der vi vort værk og besejrer vor fjende! Det er da et glædeligt budskab – glædeligt for den, der har øren at høre med!

Lad os derfor her ved begyndelsen af det nye år beskue vor Herre og Frelser så inderligt, at vi, befriede fra al selvbevarelse, taknemmelige og glade tager vort kors op, giver afkald på alt og følger ham videre fremad mod målet!

Så har vi troens dybe hvile, medens vi kæmper troens gode strid!

Stilhedens styrke

Vi læser om adskillige, der tog imod Herren i deres hjem, da han vandrede herude. Det er lærerigt at lægge mærke til, hvorledes de tog imod ham. Om overtoleren *Zakæus*, den lille mand, står der, at han tog imod ham *med glæde* (Luk. 19,6). Farisæeren *Simon* gav ham en helt anderledes modtagelse; i virkeligheden gav han ham slet ingen modtagelse; ganske vist indbød han Jesus til at spise hos sig, men da Jesus kom, gav han ham intet kys, ej heller salvede han hans hovede, og han gav ham end ikke vand til at tvætte fødderne; derfor står der kun, at Jesus gik ind i farisæerens hus og satte sig til bords (Luk. 7,36). Arme *Simon*, at give Herrers Herre en sådan modtagelse!

Om *Marta* står der, at hun tog imod ham i sit hus (Luk. 10,38). Hun gjorde det ikke med glæde som *Zakæus*, ej heller koldt som *Simon*, men hun gjorde det, således som man gør det, når en kær ven kommer på et ubelejligt tidspunkt – hun havde for meget at gøre til at tage imod ham af hele sit hjerte!

Hun kendte ham endnu ikke så godt, at hun havde lært, at han bestemmer, til hvilket tidspunkt han vil komme, og at det derfor gælder om altid at være rede til at tage imod ham med glæde af hele sit hjerte.

Det viste sig også hurtigt, at hun heller ikke kendte ham så godt, så hun forstod, at vel tog hun imod ham i det hus, der var

hendes (»i sit hus«), men fra det øjeblik, han trådte ind i huset, var det ikke længer hendes i dybeste forstand, men hans.

Disse store begrænsninger i hendes kendskab til Herren deler vi med hende; vi må bede Herren inderligt om at hjælpe os ud af dem!

Maria kendte ham bedre; hun satte sig ned ved hans fødder. Det er og forbliver den rette stilling overfor Herren. Lad ingen og intet berøve os den. Vi er ikke på lige fod med Herren og kommer det aldrig. Vi er ikke hans ligemænd. Vor plads er altid ved hans fødder. Den stilling er beredt Guds folk, således som *Moses* siger: »Visselig, han elsker sit folk, alle hans hellige er i hans hænder; og *de sæt-*

ter sig ved din fod og tager imod ord fra dig« (5. Mos. 33,3). Alt for ofte lader vi os berøve en så privilegeret stilling til ufatteligt tab for os selv!

Hun satte sig ved hans fødder og hørte på hans ord. Hvor enkelt, hvor vidunderligt! Hans ord er Ånd og er liv – idet hun lod ham komme til orde og selv blot lyttede, modtog hun Ånd og liv.

Hun afbrød ham ikke, kom ikke med indvendinger, stillede ingen spørgsmål. Hun var stille; det afslører, at hun forstod, at han alene havde noget at sige. Hun forstod også, at hun var kendt af ham, så indgående, at han bedre end hun vidste, hvad hun trængte til at høre.

I denne dyrebare stilhed ved Herrens fødder stod tiden i en vis forstand stille, medens han, der er af evighed, lod sin røst høre. Uden den har vi intet, thi uden den har vi ikke det ene, der i følge Herrens Ord er nødvendigt.

Vel kunne Marta i sin travlhed også opfange noget af, hvad Herren talte til Maria, men hun hørte det ikke, således som Herrens ord må høres, hvis det skal virke som Ånd og som liv. Maria havde

valgt *den gode del*; med dette udtryk henviser Herren til forskellige steder i Det gamle Testamente, bl.a. Salme 16, hvor David vidner så vidunderligt: »HERREN er min *tilmålte del* og mit bæger. Du holder min arvelod i hævd. Snorene faldt mig på liflige steder, ja en dejlig arvelod tilfaldt mig« (vers 5-6). Ligeledes Salme 73: »Lad kun mit kød og mit hjerte vansmægte, Gud er mit hjertes klippe, min del for evigt.« (vers 26). Alt dette oplevede Maria til fulde i stilheden ved Herrens fødder, og det blev aldrig taget fra hende.

Vi hører hende ikke sige så meget som eet ord, heller ikke til sit forsvar; det overlod hun til Herren. Han førte hendes sag. Havde han sagt at hun straks skulle stå op og hjælpe sin søster, da havde hun gjort det. Stilheden ved Herrens fødder er nemlig ikke en godkendelse af pligtforømmelse, men en beredelse til at opfylde sine pligter på den rette måde i den rette ånd. Havde Marta gjort som Maria, tænk hvor yndefuldt og sandt kvindeligt det huslige arbejde da var blevet udført i fællesskab, når Herren havde talt ud med dem og sat dem i gang med deres pligter.

Er det ikke mærkeligt, at Maria ved at sætte sig ved Herrens fødder og lytte til hans tale *aflagde et uforglemmeligt vidnesbyrd om ham*? Hendes vidnesbyrd er så stærkt, at det er trængt igennem til mangfoldige mennesker. Vi kan altså vidne om Herren ved at gøre som hun. Ja, hvis vi ikke gør som hun, mon da alt det, vi kalder vidnesbyrd om Herren, er andet end menneskelig aktivitet, og mon det har nogen særlig betydning?

Kort før hans lidelse og død salvede hun hans fødder. Hun bragte ham en meget kostbar nardussalve. Heller ikke da sagde hun noget, og heller ikke da blev hun forstået af sine omgivelser. Men også da aflagde hun et uforglemmeligt vidnesbyrd, der er trængt igennem til alle slægter. Hun »ofrede« det bedste og kostbareste på ham.

I vor tid er der megen larm – helt ind i kristenheden. Der bruges også store ord. Mon ikke vi kunne lære noget af Maria – noget, som vor tid næppe kan lære os? Det tror jeg!

Hvad vil du svare, hvis nogen spørger dig, om Maria var en aktiv kristen?